

Sygn. akt III AUa 1101/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka – Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SO del. do SA Małgorzata Pasek
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2013 r. w Lublinie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji wnioskodawczyni S. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 22 sierpnia 2013 r. sygn. akt VIII U 998/13

oddala apelację.

III AUa 1101/13

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 15 kwietnia 2013 roku odmówił S. P. uchylecia decyzji z dnia 11 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2011 roku, Nr 257, poz. 1726) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wypłatę emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie wniosła S. P. domagając się zmiany decyzji oraz wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011r. wraz z ustawowymi odsetkami od każdej zaległej miesięcznej raty.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2013 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że S. P. w dniu 22 września 2008 roku złożyła wniosek o emeryturę, pozostając w stosunku pracy z Narodowym Funduszem

Zdrowia – (...) Oddziałem Wojewódzkim w L.. Wnioskodawczyni uzyskała prawo do emerytury od dnia 1 września 2008 roku na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 8 października 2008 roku. Wypłata świadczenia podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, z uwagi na to, że w dacie przyznania emerytury obowiązywał (uchylony dopiero z dniem 8 stycznia 2009 roku) przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowiący, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z dniem 8 stycznia 2009 roku przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został uchylony na podstawie przepisu art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz. U. z 2009 roku Nr 228, poz. 1507). W dniu 14 stycznia 2009 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o podjęcie wypłaty emerytury i decyzją z dnia 2 marca 2009 roku organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wysokości świadczenia oraz podjął jego wypłatę od dnia 1 stycznia 2009 roku. W tym czasie wnioskodawczyni nadal pozostawała w zatrudnieniu.

Decyzją z dnia 11 października 2011 roku organ rentowy wstrzymał wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 1 października 2011 roku, z uwagi na kontynuowanie przez nią zatrudnienia. Podstawą wydania tej decyzji był przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku, Nr 257, poz. 1726). W decyzji wskazano, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia wnioskodawczyni winna przedłożyć w świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy.

W dniu 5 grudnia 2012 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o wznowienie wypłaty zawieszzonego świadczenia emerytalnego wraz z odsetkami za zwłokę na podstawie art. 145a kpa w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego. W odpowiedzi decyzją z dnia 31 grudnia 2012 roku organ rentowy podjął wypłatę emerytury wnioskodawczyni od dnia 22 listopada 2012 roku, a postanowieniem z tej samej daty organ rentowy wznowił postępowanie w sprawie zakończonej decyzją ostateczną z dnia 11 października 2011r. w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury i w dniu 15 kwietnia 2013 roku organ rentowy wydał zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję odmawiającą uchylenia decyzji z dnia 11 października 2011 roku w części, w jakiej decyzja ta zawiesza prawo do emerytury S. P. za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku.

Sąd Okręgowy zważył, że podstawą wydania decyzji z dnia 11 października 2011 roku w przedmiocie wstrzymania wypłaty emerytury S. P. był przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodany do ustawy przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 roku Nr 257, poz. 1726), obowiązujący od dnia 1 stycznia 2011 roku. Przepis ten stanowi, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z treścią art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisy ustawy, o której mowa w art. 6 (o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) oraz ustawy, o której mowa w art. 18, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 roku.

W kwestii konstytucyjności przytaczanych wyżej przepisów wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z dnia 13 listopada 2012 roku (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285) orzekł, że przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W związku z tym wyrokiem, od dnia 22 listopada 2012 roku przepis art. 103a w zw. z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w

stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytur przed dniem 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Z wyroku Trybunału wynika zatem, że ma on zastosowanie jedynie do ściśle określonej kategorii osób, co oznacza, iż niekonstytucyjność przepisów, których dotyczy, jest jedynie częściowa.

W sytuacji wnioskodawczynie wyrok Trybunału nie będzie miał zastosowania. Wnioskodawczynie istotnie uzyskała prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 roku, jednakże w okresie obowiązywania przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązywał do dnia 7 stycznia 2009 roku i był tożsamy w treści z przepisem art. 103a wskazywanej ustawy, a wnioskodawczynie nabyła prawo do emerytury już od dnia 1 września 2008 roku.

Zgodnie zaś z powoływanym wyrokiem Trybunału „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku”, a więc już po uchyleniu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie przepisu art. 103a tej ustawy.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12, nie wpływa na zmianę sytuacji wnioskodawczynie. Możliwość wypłaty emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku dotyczy wyłącznie osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Wnioskodawczynie uprawniona do emerytury od dnia 1 września 2008 roku nie należy do grona tych osób.

Od tego wyroku apelację wniosła wnioskodawczynie S. P. zaskarżając wyrok w całości. Domagała się uchylenia wyroku lub jego zmianę przez uchylenie zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do wypłaty świadczenia od dnia 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku wraz z należnymi odsetkami od daty spełnienia żądania. Ponadto wnosiła aby Sąd Apelacyjny zwrócił się do Sądu Najwyższego ze stosownym pytaniem prawnym, gdyby rozstrzygnięcie miało być dla niej niekorzystne.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do zastosowania art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1229 ze zm.) zakwestionowanego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 w ustalonym stanie faktycznym. Wyrokiem tym Trybunał orzekł, że „art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku, Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”. Oceniając skutki wyroku, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cytowanej ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1285).

Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawczyni nie należy do kręgu osób objętych wyrokiem Trybunału, gdyż prawo do emerytury nabyła od dnia 1 września 2008 roku, a więc w okresie, kiedy realizacja prawa do tego świadczenia wymagała rozwiązania stosunku pracy.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona. Na marginesie należy zauważyć, że w analogicznych sprawach Sąd Najwyższy potwierdził w licznych orzeczeniach prawidłowość dokonywanej przez sądy apelacyjne wykładni wyroku Trybunału Konstytucyjnego, dlatego też zbędne było zwracanie się do Sądu Najwyższego z pytaniem prawnym w tej sprawie.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.